

ODPRI OČI IN SPREGOVORI

Zakaj? Zakaj mnogi otroci trpijo zaradi spolne zlorabe? Zakaj se jim dogajajo krivce? Zakaj?! Vsi bi morali živeti srečno in imeti lepo otroštvo, saj je le to eno izmed lepših obdobjij življenja. Pa žal za mnoge otroke ni tako. Nekateri morajo že zelo zgodaj delati in veliko otrok je celo zlorabljenih. Nekateri sploh ne vedo in si ne predstavljajo, kaj je življenje, ker trpijo. In trpijo iz dneva v dan! Redko take otroke vidimo nasmejane. V srcih imajo namreč praznino, ki jo je napolnila bolečina. Bolečina nadlegovanja in zlorabljanja. Niso srečni, ne, niso! Nesrečni so! Ampak zakaj? Zakaj? To ni prav! Vsi imamo pravico do lepega otroštva.

Na eni strani je preveč bogatih, lepo oblečenih ljudi, ki živijo razkošno, na drugi strani pa so otroci, ki so žalostni, revni, osamljeni, nesrečni ... Zakaj? Ker trpijo.

Po mojem je najhujše zlorabljanje otrok. Z malimi, nerazvitimi telesci si dovolijo početi vse. Zlorabljajo jih, nadlegujejo, prodajajo ... Ne spoštujejo jih. Pa saj to so otroci, ki prav gotovo nikomur ne želijo nič žalega. Še nasmehniti se namreč ne morejo. Otroci so po navadi nasmejani, živahni in veseli. Zlorabljeni otroci pa so žalostni in nemočni. Ne morejo nič, saj so otroci, ki jih nihče ne posluša. Želijo si le srečno otroštvo in življenje brez strahu, da jim bo kdo kaj naredil. Želijo si sreče in miru, pa mnogi odrasli tega ne razumejo ali pa ne vidijo. Naredijo se slepe, gluhe ali pa vse skupaj preprosto ignorirajo. Ignorirajo otroke, ki bi potrebovali njihovo pomoč! Ampak ko ignoriraš otroka, si ta to zapomni in ve, kdo je prijazen in kdo nesramen. Otroci smo vedno iskreni in vedno bomo!

Sama sem velika ljubiteljica gurjuss punčk, ki jih je narisala angleška slikarka. Z ilustracijami se bori za pravice žensk, ki jih v nekaterih državah le te še vedno nimajo. Ustanovila je tudi sklad, kjer zbira denar za pomoč ženskam. Vse svoje razmišljjanje in borbo je prikazala na teh punčkah. Narisala jih je in postale so zelo priljubljene. Na prvi pogled te punčke delujejo prijazne, vesele in so zelo lepe. A vendar jim nekaj manjka. Nimajo ust. Na glavi so lasje, razpuščeni, speti v čop ali v kitke. Na obrazu pa vedno nežno rdeča lička in majhne črne oči. Nič drugega ni,

kajti nimajo ust. Predstavlja ženske in deklice, ki so brez pravic in ne smejo spregovoriti. Punčke gorjuss so se hitro znašle na denarnicah, peresnicah, zvezkih, beležkah, torbicah, oblekah, celo na robčkih. Sama imam veliko tega, saj mislim, da bi vse ženske morale imeti enake pravice, da bi bile enakopravne z moškimi, da se jih ne bi zlorabljalo in da bi bile spoštovane. In te punčke to vsekakor prikazujejo. Prikazujejo na pogled veseloga otroka, a ko ga bolje pogledaš, ugotoviš, da ni vesel, temveč žalosten in nesrečen. Vse to lahko ugotoviš, ko vidiš, da je brez ust. Ne more se nasmehniti, ne more reči, da se mu dogajajo krivice, le pogleda lahko s svojimi otožnimi očmi in se ti zazre v oči. Takoj se nam zasmili.

Zame so te punčke zelo pomembne, saj vem, čemu služijo. Opozarjajo ljudi na to, da še vedno veliko žensk nima pravic in da je veliko žensk zlorabljenih. Veliko ljudi pa tega ne ve in želijo, da bi te punčke imele nasmeh. Recimo, moji sošolci tega ne razumejo in mi pogosto na peresnico in zvezke rišejo usta in nasmeh. Velikokrat sem jim že razložila pomen. Mogoče je to res samo slika, a v resnici je veliko takih punčk. Ne upajo si govoriti. Želim si, da bi bile punčke res samo ilustracije, ki bi pritegnile pozornost mladih.

Sploh si ne morem predstavljati, kako grozno je videti prikupno deklico, ki ne sme spregovoriti. Ne sme ali ne more povedati, da jo nekdo zlorablja. Vse skupaj je žalostno, a žal resnično. Ne moremo si zakrivatev oči pred resnico in si reči, da se to ne dogaja. Treba je odpreti oči in pogledati okoli sebe. Mogoče je bil zlorabljen celo kdo iz naše bližine, pa se nam o tem še sanja ne. Ti ljudje tega namreč ne povedo. Vse skupaj zadržujejo v sebi. V srcu pa jih žre in jim dela vedno večjo praznino, ki jo polni bolečina. Neprijetna bolečina. Zato odprimo oči in poglejmo okoli sebe! Želim si, da bi punčke iz resničnega življenja spregovorile in zaživele. Zaživele otroštvo, kakršnega si želijo. Brez zlorabljanja, nadlegovanja in žalosti ... Zaživele tako, kot živijo njihovi vrstniki. Le zazreti se jim moramo v njihove temne oči, jim prisluhniti in začutili bomo, kaj nam želijo povedati. Punčka nam bo namreč govorila: »Res, da sem lepa in prikupna zate, a sem brez ust, ker mi ni bilo dovoljeno, da spregovorim. Nimam pravic, nič ne smem. Osamljena sem in tega ti nikakor ne morem povedati. To in še veliko drugega. Ja, to sem jaz. Punčka iz zvezka, ki si želi le nasmeh!«